

Залишайтеся налаштованими і підтримуйте свої духовні батареї зарядженими

Мобільні телефони стали дуже популярними. Багато хто щодня користується ними для спілкування з друзями, сім'єю та колегами по роботі. Зараз на ринку з'являється безліч так званих “розумних телефонів” з більшими можливостями.

Завдяки “розумному телефону” я маю доступ до Священних Писань і церковних видань різними мовами. Використовуючи спеціальні застосунки, я можу дізнатися про своє місце розташування, якщо я заблукав, і якщо мені потрібно знайти шлях до певного місця, я отримую скерування щодо правильного шляху. Я можу робити пошук в Інтернеті, інформація є доступною буквально завдяки одному дотику моїх пальців.

З посиланням на вищевказаний приклад, дозвольте мені поділитися деякими спостереженнями:

- Незважаючи на велику кількість інформації, яка є легко доступною завдяки Інтернету, доступ до неї можливий лише тоді, коли пристрій може приймати необхідні сигнали. Він має бути підключений і “налаштований”.
- “Розумний телефон” може бути одним з ваших найгірших ворогів. Через нерозсудливе використання він буде діяти, як підступний злодій, який краде час і увагу від чогось більш важливого.
- З іншого боку, “розумний телефон” може бути відмінним слугою, чудовим засобом, який допоможе вам робити щось важливе більш і більш ефективно.

Пам'ятайте, що ви контролюєте ті пристрої, якими користуєтеся. Вони не контролюють вас, якщо ви не дозволяєте їм цього. Якщо ви даєте на це дозвіл, їхнє використання може стати звичкою з негативним впливом.

Що трапиться, якщо батарея розряджена? Ваш діючий пристрій перетвориться на непотрібне приладдя. Він не буде працювати. Ніякі його можливості або відмінні застосунки навіть не можна буде запустити, бо вони повністю втрапили свою здатність бути допомогою, підтримкою і послугою просто тому, що батарея не заряджена.

Завдяки цьому прикладу я запитую вас, чи заряджені ваші батареї? Я маю на увазі ваші духовні батареї. Небесний Батько палко бажає допомогти і підтримати нас. Він готовий надати вам всю необхідну інформацію і підтримку, щоб ви простували своїм шляхом назад до Нього. Він готовий просвітити ваш розум і допомогти вам відчувати мир у вашому серці. Він не чинить перешкоди. Він дав нам Священні Писання, і Він пообіцяв скеровувати нас Своїм духом. Він допоможе нам, якщо ми (образно) заблукаємо. Він допоможе нам дізнатися, хто ми є насправді—Його сини і дочки—і де ми знаходимося зараз на нашому шляху назад до Нього. Він бажає вести нас, крок за кроком, до безпечного оточення і умов. Але якщо ми не “налаштовані”, ми не зможемо отримати його провід і допомогу. Якщо наші духовні батареї не заряджені, якщо ми не знайшли час або не доклали зусиль, щоб підтримувати їх зарядженими, ми відмовляємося від отримання допомоги від Небесного Батька, яку Він прагне дати. Ми залишаємося без необхідного світла і розуміння—ми залишаємося на самоті.

Той спосіб, який підтримуватиме наші духовні батареї зарядженими, не потребує будь-яких надзвичайних зусиль. Необхідні тільки прості кроки, які кожен з нас може здійснити. Але він вимагає наполегливості і хороших звичок, які

**Президент Пер Г. Малм,
2-й радник в президентстві
Східноєвропейської території**

формується завдяки виконанню простих речей знову і знову, і знову, день за днем, тиждень за тижнем, місяць за місяцем, рік за роком. Ці прості речі включають: вивчення Священних Писань і особливо Книги Мормона, молитву, відвідування Церкви і дотримання заповідей. Цікаво відзначити, що часто служіння і допомога іншим людям та зосередження уваги на їхніх потребах додатково заряджає наші власні духовні батареї!

Ніхто не вірить в те, що достатньо зарядити батареї наших пристроїв лише один раз, а потім очікувати, що вони забезпечуватимуть енергією “вічно”. Те саме, звичайно, відбувається і з

нашими духовними батареями. Тільки коли ми зробимо звичкою завжди підтримувати наші духовні батареї зарядженими, у нас є обіцяння, що ми зможемо відчувати духовний провід і мати енергію і силу, щоб робити те, що є правильним, кожного разу, коли це необхідно.

Давайте не будемо “втомлюватися у добродійності”, але будемо залишатися “налаштованими” і завжди підтримувати наші духовні батареї зарядженими. Роблячи так, ми відчуємо, що “з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33).

“Отже, якщо ви робитимете це, благословенні ви” (3 Нефій 27:22). ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Навчайте з любов'ю

Василина Кірсанова, Українська Донецька місія, Об'єднана філія

В середині вересня в Центральній філії м. Донецька проходив семінар—“Ефективне навчання сестер евангелії”. Він був організований для провідників допоміжних товариств Церкви та вчителів Товариства допомоги під провідництвом президента Донецького округу А. Чебана. Головував на ньому президент Української Донецької місії Р. Локхед.

Семінар був дуже духовний, пізнавальний і цікавий. Усі присутні сестри були раді зібратися разом, отримати необхідні знання і просто поспілкуватися. У програмі були обговорення, веселі сценки, підготовані сестрами кожного приходу, звучали чудові гімни, а на завершення виступив президент Локхед.

Нам розказали про принципи, які в подальшому

допоможуть краще готуватися до уроків і більш ефективно навчати сестер Товариства допомоги. Важливо, щоб учителі намагалися бути інструментами в руках Господа, прагнули того, щоб через уроки вони могли донести до своїх учнів Його любов. Готуючись, вчителі мають бути більш уважними до підказок Духа, тим самим залишаючи Богу можливість надихати нас. Починаючи готуватися до наступного уроку задалегідь і уважно вивчаючи матеріал, ми зможемо почути голос самого Господа, який підказує нам, чого нам навчати.

Закликаючи нас бути вчителями, Господь дає нам можливість виконувати це покликання з честю і доблестю. Господь любить нас і піклується про нас. Це ще раз могли відчути сестри, які були на цьому навчанні. ■

Конференція з сімейної історії в Київському Українському колі

В'ячеслав Воробйов, член вищої ради Київського Українського колу

“Це особлива конференція”,—такими словами президент Київського Українського колу Кирило Похилько відкрив сімейно-історичну конференцію колу, яка проходила 7 вересня 2013 р. в приміщенні Печерського приходу в Києві. “Ми раді можливості,—продовжив він,—бути навченими чудовими братами і сестрами, які є хорошими спеціалістами з сімейної історії і можуть передати нам багато важливої і корисної інформації. І якщо ми захочемо це прийняти, то, вже починаючи з сьогоднішнього дня, це може стати частиною нашого життя, і в нашому служінні у наших приходах усе може змінитися”.

Програма заходу включала дві сесії навчання і сесію запитань-відповідей на тематичних станціях для консультантів з сімейної історії, директорів центрів сімейної історії і членів рад приходів.

**Президент Київського
Українського колу Кирило
Похилько.**

**Виступає Бенгт Сведйот, міжре-
гіональний менеджер з сімейної
історії в країнах Європи.**

На останню, третю навчальну сесію були запрошені усі бажаючі. І хоча конференція була організована Київським Українським колом, у ній взяли участь брати і сестри, які мають покликання, пов'язані з сімейною історією, з міст Львівської, Дніпропетровської і Донецької місій, а також група молоді з Єреванського Вірменського колу. Навчання проводили територіальні радники з сімейної історії з різних куточків Східноєвропейської території, а також співробітники Відділу сімейної історії.

Головною метою конференції було допомогти приходським консультантам з сімейної

історії побачити і відчути, наскільки вагомий внесок у Господню роботу зі спасіння вони можуть зробити, допомагаючи сім'ям в особистих зустрічах відкривати для себе свою історію. Будучи хорошими вчителями і маючи щире бажання благословити життя інших, натхненні консультанти підводять прихожан до зміни у свідомості, яку ми часто називаємо “наверненням серця”. “Я вірю, що сімейна історія—це те, що може допомогти нам змінити наші серця. ... Що відбувається з нами, коли у нас з'являється перша зацікавленість нашою сімейною історією? Ми починаємо відчувати Духа. ... Роблячи маленькі кроки, ми починаємо відчувати Духа ще більше. Що відбувається з нашим серцем? Воно починає змінюватися. Коли ми йдемо в архів, а після цього ще й приходимо до людей, набагато старших за нас, і дізнаємося більше про нашу сімейну історію, що з нами відбувається? Наші серця продовжують змінюватися”,—сказав президент Похилько.

Один з головних акцентів у навчанні стосувався різниці в таких поняттях, як “генеалогія” і “сімейна історія”. “Мені вдалося досягти успіхів у своїх генеалогічних пошуках,—поділився своїм досвідом Бенгт Сведйот, міжрегіональний менеджер з сімейної історії в країнах Європи.—По деяким лініям родоvodu я дійшов до 12-го покоління. Мова йде про суто генеалогічні пошуки: про дати й місця народження, укладання шлюбів і смертей і т.д. Але не це допомогло мені захопитися сімейною історією—мені дуже цікаві різні

**Учасники
конференції з
цікавістю обго-
ворюють нову
інформацію.**

історії про людей, які прийшли у світ до мого народження. Історії моїх предків дуже близькі моєму серцю”. Олександр Січкаренко, керівник програм і проєктів з сімейної історії у Східній Європі, додав: “Коли ми говоримо про генеалогію і показуємо комусь багато поколінь наших предків, інформацію про яких ми зібрали, це лише зовнішній показник. А що відбувається в наших серцях? Чи відчули ми любов? Чи відчули ми божественний вплив у нашому житті, коли займалися збиранням історій про наших предків, коли робили щось для них? Зовнішні і внутрішні фактори мають поєднуватися”. Вивчаючи життя наших прабатьків й історію їхнього народу, через вплив Духа ми дізнаємося щось важливе

**Олександр
Січкаренко**

ФОТО АРТОРА

ФОТО АРТОРА

Про роботу в архівах розповідає Денис Баранов (Красноярськ).

і для себе, і про свою сім'ю, той же самий вплив Духа, який часто називають “Духом Іллі”, вкладає в наші серця любов до них і надію на те, що ми зможемо бути разом навки.

Іншою важливою частиною конференції була демонстрація сімейної історії як інструмента для досягнення різних цілей в роботі спасіння. У своїх виступах на недавніх генеральних конференціях провідники Церкви говорили про те, наскільки молодь підготовлена до служіння, займаючись сімейною історією, і наскільки сильним захистом може бути для них таке служіння. Також, говорячи про молодь, Саркіс Айвазян, регіональний радник з сімейної історії у Вірменській Єреванській місії додав: “Ми знаємо, що в сімейній історії нам треба копати в глибину, в минуле, аби щось знайти. Але, дорогі брати і сестри, постарайтеся копнути глибше в серця молодих людей, постарайтеся зрозуміти, що в їхній душі. Якщо ми почнемо допомагати молоді, прирештя Господа настане швидше”. Важливо зазначити, що більшість недавно покликаних консультантів колу—юнаки і дівчата віком до 18 років. Відмічаючи цей факт, президент колу додав: “З сьогоднішнього дня Святошинський приход покликав тринадцять чудових консультантів: молодих чоловіків, молодих жінок, братів і сестер старшого віку. Якщо вони будуть спільно працювати, тоді Господь благословить увесь приход, сім'ї прихожан і самих консультантів”.

Також сімейна історія може бути чудовим способом поділитися своїми переконаннями. Олександр Січкаренко розповів кілька епізодів з життя своїх предків і своєї власної сім'ї, коли божественне втручання рятувало від страждань і приносило спокій. Ці захоплюючі історії непомітно для слухачів створювали атмосферу і давали привід, коли оповідач міг охоче поділитися вірою в євангельські принципи. “Коли я ділюся євангелією, не обов'язково зразу наводити факти,—сказав він.—Важливо, щоб людина відчула вплив Святого Духа, як щойно його відчули ви, і щоб людина почула від нас оцінку якихось євангельських принципів, які можуть стати у пригоді в її житті”. Один із слайдів презентації цитував посібник Повернути серця: “Сімейна історія надає членам Церкви

ФОТО АРТОРА

На трибуні—В'ячеслав Воробйов.

можливість говорити про євангелію за сприятливих обставин. Більшість людей мають природний інтерес до сімей. По всьому світу серця мільйонів людей повернулися до їхніх предків”.

Брат Олександр також процитував слова Крістофера Бігелу: “Багато хто сприймає релігію, як дуже особисте питання і не бажають ділитися цим з іншими. З іншого боку, практично кожна людина готова розповісти про своїх предків. ... Дуже важко залучити членів Церкви до місіонерської роботи. Ми пробували різні способи, але коли використовуємо сімейно-історичний підхід, більша кількість прихожан відгукується на наш заклик” (Генеральна конференція, жовтень 2000).

Серед інших тем, яких торкалися на конференції, були: наш спадок (щоденники, фотографії та особисті речі); розуміння історії сімей в контексті історії держави; основи генеалогічного пошуку; а також численні інструменти і ресурси, доступні як сім'ям для ведення своєї історії, так і консультантам для допомоги іншим.

На завершення президент колу сказав: “День пройшов дуже натхненно. Для мене він був особливим. Сьогодні тут з нами було більше 100 чоловік. Нас навчали, як практичним способом обіцяння Господа, дане через пророка Малахію, може бути виконане по відношенню до померлих, наших рідних, які ніколи не знали про євангелію Ісуса Христа, але отримали обіцяння, що серця їхніх дітей будуть навернені до них. Небесний Батько любить нас, і Він дав нам можливість змінюватися протягом цього життя. Сімейна історія—це можливість мінятися на краще, і це не одноразова дія, це процес”. ■

Дивіться на своїх маленьких

Катерина Сердюк, Київський Український кіл, Печерський приход

Як приємно спостерігати за постійним зростанням Церкви в Україні. І не лише завдяки кількості новонавернених, але і завдяки кількості новонароджених. Як чудово бачити все більшу кількість багатодітних сімей: тат і мам, які приходять у неділю в церкву з маленькими дітьми, щоб виховувати їх в євангелії. Всі, у кого є діти, знають, що це нелегке завдання. Не завжди просто навчити дитину бути благоговійною під час причастя, навчити її знаходитися цілу годину поряд з батьками або не розмовляти голосно. Але це можливо. Я була глибоко зворушена, коли побачила, як під час причастя мама 3–4-річної дівчинки показувала їй зображення Ісуса Христа на Останній вечері, в Гефсиманському саду і на Голгофі, таким чином пояснюючи їй значення того, що відбувалося.

Але більшого терпіння батьків та розуміння оточуючих потребують діти віком до півтора-двох років. Іноді здається, що їх краще вивести з причасного залу чи з уроку Недільної школи, на якому знаходяться мамо і тато, оскільки вони своїм криком часто “заважають”.

Хочеться згадати історію з Книги Мормона, коли Спаситель навчав нефійців на Американському континенті. Він уже хотів іти, але побачив, що люди пильно дивляться на Нього, наче просять, щоб

Він побув з ними довше. Ісус сповнився співчуттям і сказав, щоб привели усіх хворих. Він зцілив їх. Очевидно, усі дорослі були настільки захоплені тим, що відбувалося, що їхні діти стояли поодаль. Це помітив Ісус і попросив привести до Нього дітей. Після цього Ісус сказав, щоб усі стали на коліна і почав молитися. Слова цієї молитви були такими, що “жодний язик не може вимовити, а також жодний чоловік не може це написати, а також не можуть серця людей сприйняти такого великого і дивовижного, як те, що Ісус ... говорив” (3 Нефій 17:17). Після молитви Ісус благословив їхніх малих дітей одного за другим, після чого заплакав і сказав: “Дивіться на своїх маленьких” (3 Нефій 17:23). Усі подивилися і побачили небеса, які розступилися, і ангелів, які сходили з небес, наче посеред вогню. І ангели оточили дітей і служили їм.

Чи не буває так, що ми, дорослі, коли думаємо, що займаємося дуже важливою справою—вивчаємо євангелію,—забуваємо про своїх маленьких, відводимо їх убік, виводимо в коридор чи в іншу кімнату, щоб вони не заважали. Чи не нам сказав Спаситель: “Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!” (Марк 10:14). А сказав Він це тоді, коли Його учні не дозволяли, щоб діти підійшли

Катерина Сердюк с онукою Квіткою

і торкнулися Спасителя. Вони думали, що діти заважатимуть Йому. Але Ісус любить дітей і закликає нас усіх ставати схожими на них.

Якщо ми сильно відчуваємо присутність Святого Духа на причасних зборах, то чи не тому, що на них є багато маленьких дітей, яким у цей час служать ангели? Давайте будемо намагатися не драгуватися тим, що маленька

дитина заплакала, але краще подумаємо: а чого мені слід повчитися у дітей, без чого я не увійду в царство Бога?

Як чудово, що ми можемо у неділю приходити до церкви з дітьми, а якщо вони вже вирости—дивитися на підрастаюче покоління, навчати їх і вчитися у них доброти, безпосередності, щирості, вмінню пробачати і любити свого Спасителя. ■

Алілуя, дівчино, Бог вас любить!

Яна Танадайчук, Київський Український кіл.

Історія мого навернення до Бога почалася ще в дитинстві. Пам'ятаю, коли мені було 5 років, мама пекла торт на мій день народження, а я, тримаючи в руках дитячу Біблію з малюнками, розпитувала її про Адама і Єву. Коли я стала старшою, я часто замислювалася, для чого я народилася на світ, чому я маю саме це тіло і саме моїх батьків. Але відповідей на свої запитання я не знаходила.

Якось мама надихнула мене почати молитися Богу, щоб змінити моє життя на краще. Я почала робити це і також читати деякі вірші з подарованого мені Нового Завіту. З того моменту моє життя змінилося. Я отримувала відповіді на молитви, мене надихали рядки Священних Писань. Я стала більш цілеспрямованою у навчанні і багато в чому навіть прикладом для моїх друзів. Тоді я зрозуміла, що не можу і не хочу жити без мого Спасителя.

Закінчивши школу, я вступила до інституту на юридичний факультет. Через велику завантаженість у навчанні я перестала вивчати Новий Завіт і молитися. Незабаром мене почали охоплювати сумніви, виникали запитання: навіщо виходити заміж і докладати зусилля для створення сім'ї, якщо ми все одно помремо; чому мене не роблять щасливою покупки дорогих речей; чому я завжди готова прощати інших, а в миру це не популярно? Згадавши, якою щасливою я була в школі, коли молилася Богу і читала Новий Завіт, я вирішила почати це робити знову. Але відповіді прийшли не зразу і я відчула себе розчарованою і самотньою. Я навіть вирішила, що жила ілюзією, коли була школяркою, і що життя може бути щасливим лише в дитинстві, а тепер настає інше, доросле життя.

Охоплена смутком, я вирішила звернутися до Бога в останній раз і запитати, чи реальний Він і чи любить Він мене. Помолившись зранку я поїхала в інститут. Швиденько йдучи під дощем, я почула як незнайомий хлопець,

Яна Танадайчук.

відь на це питання, але саме тоді я зрозуміла, що Бог живий, що Він чує мене! Я була щаслива, бо дізналася про найголовніше.

З того моменту я продовжувала пошуки істини. Якось я розповіла однокурснику з інституту про своє бажання вивчати англійську. У відповідь, він, не будучи членом Церкви, дістав запрошення на практику англійської мови, яку проводили місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів в якості служіння, і ми вирішили разом сходити на одну із зустрічей. Прийшовши в Церкву, я відчула тепло та спокій і мені не хотілося звідти йти. У той момент я вирішила для себе, що хочу приходити туди постійно. Я почала спілкуватися з місіонерками. Їхні свідчення мене сильно надихали і нагадували мені про мої стосунки з Богом під час навчання в школі. Дізнавшись про пророка Джозефа Сміта і Книгу Мормона, я пообіцяла читати її і запитувати в молитві у Бога, чи істинна вона. Читаючи, я відчувала тихий спокій і з часом відчула сильне бажання стати членом цієї Церкви, що і відбулося 29 березня 2008 року.

З моменту хрищення пройшло уже кілька років. Озираючись назад, я можу з упевненістю сказати, що знайшла сенс життя і справжню повноту щастя. Тепер я знаю план Небесного Батька і для чого я тут, на Землі. Я знаю, що Бог любить мене. Він знає, що у мене на серці, і завжди чує мої молитви і відповідає на них. ■

який ішов мені назустріч, сказав: “Алілуя, дівчино! Бог вас любить!” Я оторопіла і кілька секунд не могла усвідомити того, що сталося. Звідки взявся той чоловік? Він навіть мене не знає! Обернувшись, я побачила його вже вдалечині. І хоча я так і не отримала відпо-

Добрі плоди дружби

Станіслав Александрович, Полтавська філія, Українська Дніпропетровська місія

У далекому 1944-му році ми з сестрою і бабусею жили в Росії, в Казані. Йшла війна. Дорослі родичі були на фронті. Голод тоді нас просто переслідував. Кожну хвилину хотілося їсти. І так було в багатьох сім'ях міста. Іноді на вулиці мені доводилося бачити занадто товстих людей. Бабуся пояснила, що це від голоду. Сірі, голодні будні здавалися нам вічністю, ми думали, що так буде завжди. І раптом сталося диво! Одного дня на столі у нас з'явилися солодощі і багато інших продуктів, про існування яких ми просто забули. “Звідки все це?”—поцікавилися ми з сестрою. “Це допомога з Америки”,—коротко пояснила наша добра бабуся. Після таких страв ми були просто на сьомому небі від щастя. Іншу частину продуктів бабуся

розділила на крихітні порції і наше задоволення таким чином розтяглося ще на кілька тижнів.

З того часу пройшли десятки років. Доля закинула мене в Україну, в місто Полтава, де я служив і потім вийшов на пенсію. Я полюбив це місто, і воно стало моєю другою батьківщиною. Якось у серпні, гуляючи його вулицями, які тонули в зелені фруктових садів і яскравих квітів, я зустрів двох молодих людей. Ми розговорилися. Російською, але з сильним акцентом вони розповіли мені, що вони—американці, місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. І тут, не знаю чому, я згадав 1944-й рік і те маленьке свято, яке прийшло у нашу сім'ю, завдяки допомозі невідомих нам людей з далекої країни.

Станіслав Александрович зі старійшиною Леваєм біля пам'ятника.

Молоді люди запросили мене відвідати приход Церкви, що я і зробив. Йшов час, я відвідував причасні збори, заняття недільної школи. Прочитавши Книгу Мормона і ряд інших Священних Писань, я зрозумів, що ця Церква—дійсно істинна Церква Господа Бога і приєднався до неї.

Місіонери, які побували в красуні Полтаві, дивуються великій кількості пам'ятників. Тут їх дійсно багато. Кожен увічне якусь сторінку з історії міста. Один з них особливо дорогий мені, бо він уособлює велику мудрість дружби і взаємодопомоги двох народів у боротьбі з великим злом. Це

пам'ятник на честь воїнів антигітлерівської коаліції, які брали у 1944 році участь у відомій операції “Френтік”, коли 129 “летючих фортець”, бомбардувальників Б-17, які злетіли в Італії, скинувши бомби на військові об'єкти фашистів, здійснили посадку на аеродромах Полтави і Миргорода. Цей день став початком так званих човникових операцій, завдяки яким заощаджувалася велика кількість пального, літаки могли брати на борт більше бомб—зросла ефективність ударів по ворогу. Пам'ятний знак виготовлено з гранітних блоків. Тут же й символ авіації—трилопатовий гвинт

авіаційного мотора; і стела з червоного лабрадориту, яка символізує пролиту кров радянських і американських воїнів у спільній боротьбі з фашизмом. Цей пам'ятник—заклик до всіх берегти мир на землі і не забувати про пережиті жахи війни.

Зараз місіонери, багато хто з яких із США, виконують у Полтаві не менш важливу місію—проповідують евангелію Ісуса Христа, надихаючи людей вибирати праведний шлях до Бога. Мені дуже хочеться, щоб дружба наших народів з їх великими історичними традиціями міцніла з року в рік і приносила хороші плоди. ■

УЛЮБЛЕНІ ВІРШІ ЗІ СВЯЩЕННИХ ПИСАНЬ

Безмежна любов

Дмитро Решетченко, Українська Донецька місія, Центральна філія м. Донецька

Якось, читаючи Книгу Мормона, я звернув особливу увагу на слова 41-го вірша 5 розділу Книги Якова. Вони торкнулися мого серця так, як жоден інший вірш зі Священних Писань не впливав на мене до цього. Там говориться: “І сталося, що Господар виноградника заплакав і сказав слугителям: Що міг я ще зробити для мого виноградника?” Прочитавши ці рядки, я відчув сильний вплив Святого Духа і заплакав сам. Я відчув тоді, наскільки сильна, незбагненна і безмежна любов Бога до нас.

Тепер я знаю, що Бог засмучується і навіть плаче, коли ми неслухняні, коли у нас щось не виходить або нас хтось образив. Він турбується про нас і посилає нам Свою любов і втіху. Я знаю, що Йому не байдужа наша доля. Небесний Батько разом з Ісусом Христом допомагають нам у житті. Їхня безмежна любов може вилікувати наші душі. ■

Дмитро Решетченко

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА

UKRAINIAN